

NATALIE C. ANDERSON

**AZİZELER
VE
HIRSİZLAR
ŞEHİRİ**

Çeviren
Can Uzman

Bir mülteçiden çok daha fazlası olan
tüm kızlar için.

AZİZE CATHERINE'İN DUASI

*Âlemin güneşi, Catherine,
Çark'ı kıran,
oracıkta ölüm anlarında,
seçilmiş çocuklara yardım eden,
her birini kurtaran, sensin.
Catherine, Tanrı'nın onurlu kızı,
faziletin temeli,
elma gibi al yüzlü, kuğu gönüllü,
el değmemiş bakire.
Meryem'in Oğlu,
Cinnetimin üzerini örtbas et.
Hırsız için merhamet dile, Catherine.
Ruhumun düşmanlarını yok etmeyi başarmam için,
Benim için yalvar ki,
son savaşımda muzaffer olayım,
ve ölümden sonra
meleklerle birlikte olayım.
Âmin.*

BİR

Eğer bir hırsız olmayı düşünüyorsanız, bilmeniz gereken ilk şey var olmadığınızdır.

Ve bunu gerçekten bilmelisiniz. Özümsemelisiniz. Bunu bana Pörtlek Göz öğretmişti. Çünkü eğer var olursanız, kaşlarını çatarak kim olduğunuzu merak edecek birilerinin gözüne takılabilirsiniz. Sizi sokaklara kimin saldığını öğrenmek isteyeceklerdir. Bu gece nerede uyuyacağınızı. Bu gece *uyuyup uyumayacağınızı*.

Eğer var olursanız, tüm sıcaklığıyla iş ve sabun kokan kol ve omuzlarla dolu kalabalığın arasından aylak aylak geçemezsiniz. Acele etmeden, o pembe ve altın renklerine bürünmüş büyük hanımı seçemezsiniz. Ona çarpıp cüzdanını pantolonunuzun içine indirdikten sonra dönüp gidemezsiniz. Eğer var olursanız, nefesinizi verip bir penceredeki parmaklıkların arasından sıvışamazsınız. Ayaklarınız yer döşemelerini gıcırdatabilir. Teriniz fazla keskin kokabilir.

Bu *siz* olabilirsiniz belki.

Ama ben değilim.

Ben bu şehirdeki en iyi hırsızım.

Ben yokum.

Yedi sivrisineği ezerek öldürecek kadar uzun zamandır bu mango ağacında otuyordum. Parmaklarımın arasında kendi karnımın sıcaklığını hissedebiliyordum. Kaç kere ısırıldığımı Tanrı bilir. Karıncalar iç çamaşırlarımda geziniyorlardı. Ama Rahibe Gladys, Tanrı onu korusun, hâlâ uyumamıştı.

Pencerelerden, onun ortak odadaki televizyonun ışığında oturduğunu görüyordum. Yüzü parlak mavi bir renkle aydınlanıyor ve karnı da gülmekten titriyordu. Bir tabureye uzattığı ayaklarının parmakları antilop boynuzları gibi tuhaf bir açıyla bükülmüştü. Tüm öğrencilerin uyumuş olmasının verdiği bu rahatlıkla ne izlediğini merak ettim. Eski *Fresh Prince of Bel-Air* dizisinin tekrarlarını mı? Ya da *Churchill Raw* mu? Rahibeler neyi komik bulur?

Telefonumdan saati kontrol ettim ve kısa bir an için, yarın tekrar gelip o antika televizyonu temelli çalıp götürmeyi düşündüm. Bu kadının dua etmesi falan gerekmiyor muydu?

Sekiz sivrisinek. Midem gurulduyordu. Midemi sıkınca gurultusu geçti.

Sonunda rahibenin kafası düştü. Nefesinin düzenli bir hâle gelmesini bekledikten sonra kendimi okulu çevreleyen duvarın üzerinden yavaşça aşağı bıraktım.

Karanlığın içinden bir bekçi köpeği belirdi ve bana doğru koşmaya başladı.

Kollarımı kaldırdım. Kirli, üzerime atlayıp suratıma salyalarını akıttı. Sızlanmalarına, “Şşş...” diye karşılık verdim. Yurdun sonundaki lavaboya doğru yürürken salladığı kuyruğu bacaklarıma çarpıyordu.

Ben yaklaşırken Kiki, gıcırdayan bir pencereyi iterek açıp, “Neden bu kadar geciktin?” diye sordu.

Bu muntazam bahçede Kirli'den başka kimsenin olmadığını bilmeme rağmen çıkan sestem ürküp etrafa baktım. Kulaklarının

arasındaki yumuşak tüylerini severken Kirli mutlu mutlu nefes alarak bacaklarına yaslanıyordu. Kirli ve ben eski arkadaştık.

“Bence Rahibe Gladys, Will Smith’e abayı yakmış,” dedim.

Kız kardeşim homurdanarak, benim gibi hırsızları engellemek için takılan pencerenin parmaklıklarından beyaz bir çörek uzattı. Tatlıydı, fırından alınmıştı. Bir parçasını da Kirli’ye verdim, tek ısırıkta yutup dudaklarını yaladı ve sızlandı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum lokmalarımın arasında. “Penguenler seni çok dövmüyorlar, değil mi?”

Başını iki yana salladı. “Seni?”

“Benim çatımda penguen falan yok. Uçamıyorlar.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun, Tina,”

“Ben iyiyim,” dedim. “Hey, sana bir şey getirdim.” Çantamı karıştırarak içinden hâlâ jelatini üzerinde olan bir kutu 2 numaralı kurşun kalem çıkarıp parmaklıkların arasından uzattım.

“Tina...”

İtiraz edemeden, “Bekle, daha var,” dedim ve bir tane de defter çıkardım. Kapağında mutlu çocuk karikatürleri vardı ve üzerinde de koyu, büyük harflerle OKUL GÜNLERİ yazıyordu.

Malları ona doğru uzattım. Gözleri kollarımı kaplayan dövmelere takıldı.

“Rahibeler bana zaten okul eşyaları verecekler,” dedi. “Çalmana gerek yok.”

“Onlar sana istenmeyenleri verecekler. Onların sadakasına muhtaç olmak zorunda değilsin. Ben sana daha iyilerini getiririm.”

“Ama *sen de* bana sadaka veriyorsun.”

“Bu farklı. Ben ailedenim.”

Bir şey söylemedi.

Geri çekilip hediyeleri pencerenin pervazına bıraktım. “Bir şey değil.”

“Tina,” diye atıldı. “Hayatının sonuna kadar sokaklarda yaşayamazsın.”

Çantamın fermuarını kapattım. “Ben sokaklarda değil, bir çatıda yaşıyorum.”

Kiki kaşlarını çatıp aynı annemizinkine benzeyen bakışını attı. Buraya her gelişimde, Kiki'ye her baktığımda giderek daha çok annemizi görüyordum. Bu zaman zaman canımı yakıyordu ama yine de o *adam* yerine annemizi görmeyi tercih ederdim. Adam en bariz şekilde Kiki'nin daha açık teninde ve gözlerinde, dağınık buklelerinde görülüyordu. Yine de ikimizin kardeş olduğu anlaşılıyordu. Keşke üvey kardeş olduğumuz bu kadar belli olmasaydı. Tabii ki ona asla böyle hitap etmezdim. O kelimeden nefret ediyordum. Üvey kardeş. Sanki gerçek değil de üvey bir insanmış gibi.

Ama Kiki'nin babasının, benimkinin aksine, beyaz olduğu barizdi. Bir keresinde diğer kızların ona, yarı siyah yarı beyaz anlamında "Buçuk" dediklerini ağzından kaçırmişti. Bana, bunu söyleyenlerin isimlerini vermesini istemiştım ama o yalnızca, *Kötü anlamda söylemiyorlar, Tina. Beni rahatsız etmiyor, hem gidip ufak çocukları da dövemezsin*, demişti. Ama onun bazen koyu tenime bakarak kendisinininkiyle karşılaştırdığını ve bir kez olsun bir yere uyum sağlamanın, "Buçuk" yetim olmamanın nasıl bir şey olduğunu düşündüğünü görebiliyordum.

Kiki sanki onları sökebilirmiş gibi aramızdaki parmaklıkları sıktı. Daha söyleyecekleri bitmemişti. "Burada benimle kalabilirsin. Kalabileceğini biliyorsun. Rahibe Eunice kalmana izin verir. Çok büyük değilsin ki. O diğer on altı yaşındaki kıza izin verdi. Bir sürü kitapları var ve piyanoları ve..."

"Şşş," Parmağımı dudaklarıma koydum. "Sessiz ol."

Omuzunun üstünden karanlık çamaşır odasına baktı.

İçeride bir yerlerden kızlardan birinin öksürdüğünü duydum.

"Gerçekten, Tina." Bana dönüp fısıldadı. "Sana da benim gibi bir burs verebilirler."

"Yapma, Kiki, vermeyeceklerini biliyorsun. Her aileye bir tane veriliyor."

"Ama..."

"Yeter," dedim sertçe. Fazla sert. Omuzları düştü. "Hey," diyerek elimi parmaklıkların arasından uzattım ve örgülerinden

çıkmiş buklelerini düzelttim. "Akşam yemeği için sağ ol. Gitmem lazım. Oğlan'la buluşmam lazım."

Yüzünü metale dayayarak, "Tina, daha gitme," dedi.

"Uslu ol, tamam mı? Ödevlerini yap. Penguenlerin seni yatağının dışında yakalamasına izin verme."

"Bir sonraki cuma tekrar geleceksin, değil mi?" diye sordu.

"Her zamanki gibi."

Kirli'yi nazikçe bacağımdan ittim ve çantamın sırtımda sağlam durduğundan emin oldum. Dışarı çıkmak için duvara tırmanmak, içeri girmek için ağaca tırmanmaktan hep daha zordu ve betona gömülü cam parçaları ile tel örgüye takılıp kalarak yakalanmak istemiyordum.

Kiki hâlâ beni izliyordu. Gülümsemek için kendimi zorladım. Bir anlığına yüz ifadesi değişmedi ama sonra yumuşadı ve gülümsedi.

Yarım saniyeliđine var oldum.

Sonra karanlığın içinde kayboldum.

iki

Kural 2: Kimseye güvenmeyin. Eğer güvenmeniz gerekiyorsa da bir kurda bir kuzuyu ne kadar emanet edebilirsiniz, o kadar güvenin.

Mesela Serseriler'e bakalım. Onlardan biri olmam, onlara güvendiğim anlamına gelmiyordu. Pörtlek Göz fena değildi. Büyük ihtimalle o olmasaydı hayatta olmazdım. Ama onun kardeşi Ketçap gibi tipler?

Asla. Bunu uzun zaman önce öğrendim.

Serseriler, Sangui Şehri'nde her yerdediler ve bir sokak köpeğinin pire toplaması gibi mülteci çocuklarını topluyorlardı. Eğer onlarla birlikte ambarda kalsaydım hayatım daha kolay olabilirdi ama büyük ihtimalle gecenin bir yarısında birisi yanıma kıvrılırdı ve kendimi bir anda Sheika gibi kucağında bebekle sokaklarda dilenirken bulurdum. Çoğu kız Serseriler'in yanında uzun süre dayanamazdı.

Ben çoğu kız gibi değildim.

Karanlık sokaklardan aceleyle ilerledim. Kiki'nin okulundan Serseriler'in ambarına giden yola o kadar aşınaydım ki gözlerimi açık tutmama bile gerek yoktu. Ama açık tutuyordum. Karanlık çöktükten sonra sokaklarda yalnız bir kız, kurban demekti. Genellikle fazla dikkat çekmemeye çalışıyordum. Suratım genelde kapüşonumun altında saklıydı ve kıyafetlerim de bilerek biçimsizdi. Saçlarımı kısa kesiyordum. Sıksa ve düz göğüslü olmamın da yardımı oluyordu.

Gri su birikintilerinin içinde çürüyen çamur, beton ve çöplerin arasından geçtim. Şehrin üzerindeki pembe ışıklar yolumu yeterince aydınlatıyordu. Biashara Caddesi'ne vardığımda, işportacıların evlerine döndüklerini gördüm. Kalanların hepsi gececilerdi: sarhoşlar ve barlardan gelen neon ışıkları altındaki huzursuz hayat kadınları. Alacakaranlık kızları sokağın kendilerine ait tarafından kuşkulu bir şekilde beni izliyorlardı. Onları görmezden gelip Kiki'nin de okulunun bulunduğu Eski Sangui Şehri'ni Serseriler'in mahallesi olan sanayi ambarlarından ayıran köprüye gelene kadar hızlıca yürüdüm. Ambarların ve fabrikaların ışıkları nehir üzerinde eski ve yeniyi birbirinden ayıran bir büyü gibi parlıyordu.

Bir keresinde bu köprüden geçerken suda yüzen bir ceset görmüştüm. Gecenin bir yarısıydı ve benden başka kimse fark etmemişti. Sanırım bir timsahın ilgisini çekene kadar yüzmüştür veya belki de Hindistan sakızı ağaçlarına kadar gitmiş ve daha da bir parçası kaldıysa oradan okyanusa açılmıştır. Ama bu gece ceset falan yoktu. Yalnızca akıntıda demir atmış birkaç tahta yelkenli ve güvertelerinde uyuyan balıkçılar vardı.

Karşı tarafa vardığımda artık koşuyordum. Ambarlar sakindi, bu tarafta hiç bar yoktu. Sadece uzaktan gelen birkaç siren sesi ve çöpler için birbirleriyle kavga eden köpeklerin hırıltılarını duyuyordum. Yanlarından koştururken kafalarını kaldırıp bakmadılar bile. Geciktiğimi anlamam için telefonuma bakmama gerek yoktu. Rahibe Gladys ve onun televizyon dizilerine lanet ettim. Yeterli zaman yoktu. Ama eğer her cuma gecesi yaptığım gibi gitmemiş olsaydım, Kiki endişelenirdi.

Ayrıca, birazdan yapacağım şeyi onu görmeden yapmak istemiştim.

Sonunda tuzdan paslanmış ambar kapısına vardığımda nefes nefeseydim ve yine acıkmıştım. Kapıyı üç kere tıklattım. Durdum. İki kere tıklattım. Durdum. Bir kere.

Kindar bir gözün baktığı kapı deliği açıldı.

“Ben Tinimini,” dedim.

Bekçi bana kapıyı açtı.

Oğlan içeride bekliyordu. Sıska kollarını göğsünde kavuşturup sinirle bakarak, “Geç kaldın,” dedi. Transparan, parlak pembe gömleğini ve rimelini süzdüm.

“Siyah giymiş olman gerekiyordu,” dedim. Sanki Serseriler zaten yeterince üstüne gitmiyorlarmış gibi. “Hadi gidelim.”

Koridorun sonundaki Pörtlek Göz’ün makamına doğru beni takip etti. Serseriler’i göremiyordum ama duvarların arkasından seslerini duyuyordum. Ambar katında takılıyor, kafayı çekip futbol izleyerek bir iş için gönderilmeyi bekliyorlardı. Belki bazıları spor salonunda eski lastikleri döverek ve beton blokları kaldırarak antrenman yapıyor olabilirdi ama hiç sanmıyordum.

Başka bir bekçi aylak aylak yolumuzdan çekilerek Pörtlek Göz’ün makamına girmemize izin verdi. Kapıyı açtığımda, Pörtlek Göz ve Ketçap hararetle kollarını sıvamış, masanın üzerine eğilmiş, planlara ve haritalara bakıyorlardı. Bir konuda tartışıyorlardı ve kâğıtta bir şeyler gösterdikçe kollarındaki dövmeler kıpırdıyordu. Son kez planın üzerinden geçiyorlardı. Bu iyi bir şeydi. O ailenin en zekisi Pörtlek Göz’dü. Öte yandan kardeşi Ketçap ise tam bir kuşbeyinliydi. Daha önce hepimiz, bir yerlere girme konusunda birlikte çalışmıştık ama hiçbiri bu kadar riskli değildi. Ketçap’ın bu işin içinde olmasından hoşlanmıyordum. Oğlan hakkında salakça nonoş esprileri yapıp onun dikkatini dağıtıyordu. Ayrıca onu sevmiyordum. Arkamı kollaması için ona güvenmekten hoşlanmıyordum. Ama bu, Pörtlek Göz’e gidip şikâyet edebileceğiniz türden bir şey değildi. Pörtlek Göz nereye, küçük kardeşi oraya.

Bu iki Serseri'nin akraba olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Pörtlek Göz daha büyüktü, belki yirmi beşindeydi. Kaslı ve iriydi, ciddi bir yüzü ve kirli, yalancı ruhunuzun içini görebilen gözleri vardı. İnsanlar onu Jay Z'ye benzetirdi. Diğer taraftan Ketçap cılızdı ve on sekiz yaşında olmasına rağmen çok daha genç gösteriyordu. Dar bir yüzü vardı ve gülüşü sırtlan gibiydi. İnsanlar, onu aç bir sansara benzetirdi.

Ayaklarının yanında içi ekipmanlarla dolu iki spor çantası vardı: dizüstü bilgisayarlar, siyah kapüşonlular, tel kablolar, bantlar, patates cipsleri ve enerji içecekleri. Tüm temel ihtiyaçlar.

Omuzlarının üstünden bakabilmek için adım attım.

"Burada toplanacağız," dedi Pörtlek Göz. Parmağıyla plan üzerinde bir nokta gösterdi ve o kendine has sinir bozucu bakışlarını bana çevirdi. Kafamı salladım ve tekrar kâğıda döndü. "Ondan sonra, Ketçap?"

"Oğlum, yüz kere konuştuk ya. Tinimini'yi bırakıp mahalleyi dolaşacağız, buraya park etmeyi deneyeceğiz," Kâğıda parmağıyla dokundu.

"Peki, beklerken ne yapacağız?"

Ketçap kıs kıs güldü ve terbiyesiz bir el hareketi yaptı. Utanacak mıyım diye bana baktı. Utanmadım.

Pörtlek Göz kafasının arkasına bir tane patlattı. "Büyü artık," dedi, gözlerini planlardan ayırmayarak.

Ketçap kafasının arkasını ovarak somurttu ama itiraz etmedi. O bile Pörtlek Göz'le kavga edilmeyeceğini biliyordu.

"Tamam, Oğlan bilgisayardaki işini yaparken benimle birlikte karavanda olacak," diye devam etti Pörtlek Göz.

Oğlan, saygılı bir mesafeyi koruyarak kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuştu. Bir şey demedi. O bir Serseri değildi.

"Sen de gözcüsün," dedi Pörtlek Göz, kardeşine.

"Peki, sen ne yapacaksın, ukala?" diye karşılık verdi Ketçap.

"Sizin başınızda olacağım," dedi rahatça. "Bay Omoko'ya rapor vereceğim. Bu durumda sadece Tinimini kalıyor. Nereye gideceğini biliyor musun?"

Şimdi üçü de bana bakıyordu.

Çenemi kaldırdım. "Evet."

Pörtlek Göz başıyla planları işaret etti. Bu bir soruydu, bu yüzden ileri atıldım. Ketçap ve Pörtlek Göz'ün omuzlarının arasından uzandım ve malikânenin dışındaki sokağın üzerine parmağımı koydum. Çevresini saran elektrikli tel örgüden geçtim, kırk beş santim kalınlığındaki duvarlardan ileri devam ettim, lazer tarayıcıları geçtim, halı kaplı sessiz koridorlardan ve *bekçiler*, *kamera*, *köpekler* yazan ufak notların arasından aşağı indim. En derinde, binanın kalbinde durdum.

"Burada."

ÜÇ

Kural 3: Hırsızların dostu olmaz.

Her hırsızın bir annesi vardır, hatta şanslıysa belki bir de küçük kardeşi ama bunun için yapacak bir şey yok. Her gün eve giderken yolda selam verdiğim Oğlan'ın annesi gibi insanlarla tanışıklığınız olabilirdi. Böylece mahalleden haberdar oluyordum. Kadın köşe başında çay satıyordu ve eğer polisler etraftaysa bana haber veriyordu. Ben de Serseriler'in oğluna iyi davranmalarını sağlıyordum. Tanıdıklarınız olabilir. Ancak dostlar, değer verdiğiniz insanlar ve size değer veren insanlar...

Yalnızca onların başını derde sokarsınız.

Siz sormadan söyleyeyim, Oğlan benim dostum değildi.

O benim iş ortağımıydı. Büyük fark var. O da Kongo'dan, bu yüzden ailemin nerede olduğu, neden gerçekten uyumadığım ya da neden üniforma giyen adamların beni huzursuz ettiği gibi konuşmaktan hoşlanmadığım konuları ona açıklamak zorunda kalmıyordum. Bazen benim çatıma gelirdi ve birlikte sigara içip güneşin, şehri saran dumanlı sisin içine batışını izlerdik. O ka-

dar. Oğlan'ın kendi parti arkadaşları vardı ve benim de Kiki'm. Büyük ihtimalle bunun üzücü olduğunu falan düşünüyorsunuz ama ben üzgün değilim.

Ayrıca arkadaş edinecek pek zamanım yoktu. Yapacak işlerim vardı.

Oraya gitmek için bir çiçekçi karavanını kullanıyorduk. Ketçap arabayı sürüyordu ve Pörtlek Göz de sürekli yavaşlaması ve yola dikkat etmesi için bağıyordu. Saat gecenin ikisiydi ve polislerin kırmızı ışıktaki geçmemizi umursamaktansa durdurup haraç kesmeleri daha olasıydı ama yine de kimsenin apaçık bir şekilde çiçekçi olmadıkları belli olan simsiyah giyinmiş bir karavan dolusu genci hatırlamaması en iyisiydi. Yaklaştıkça, çıkıp çalışmak için daha da hazır hâle geliyordum. Ketçap'ın bitmek bilmeyen gevezeliği beni huzursuz ediyordu. Sırtlan kahkahasıyla gülerken, geçtiğimiz köşe başlarındaki alacakaranlık kızları hakkında iğrenç şeyler söylüyordu.

Arkada, Oğlan ve ben sessizce hazırlanıyorduk. Kulaklığımı taktım ve Bluetooth'un telefonuma bağlandığından emin oldum.

"Bakalım kamera nasıl gösteriyor," dedi Oğlan.

Ona bakarak, kulaklığın içindeki mikro-kamerayı doğrulttum. Dizüstü bilgisayarının ekranında kendi suratı çıktı. "Güzel." Kendini izleyerek saçını düzeltirken, "Mikrofon kontrolü?" diye sordu, "Bir şey söyle."

"Oğlan modadan anlamıyor," diye fısıldadım ve ufak kulaklık sözlerimi telefonuma, oradan da kendi sesimin ekosunu duyduğum Oğlan'ın bilgisayarına ilettili.

Ekipmanına yaptığı ayarlamaların ortasında bana rahat bir şekilde hareket çekti. "Beni net duyabiliyor musun?"

"Evet," dedim. "İyi duyuluyor."

"Telefonunu kulaklığa yakın tutman gerekiyor. Bir önceki işte cebine koyduğunda bağlantı kötüydü. Nereye koyacaksın?"

Telefonumu spor sutyenimin içine koydum ve ellerimi kaldırdım – ta-da.

“Tatlı.”

“Güvenli.”

“Bunu cebine koy,” dedi ve bana ufacık bir USB adaptörü uzattı. “Bu, hazine kutusunun anahtarı ve göğüs dekoltenin arasında kaybolsun istemiyorum.”

“Hah!” Memelerim on bir yaşındaki kız kardeşiminkilerden sadece birazcık daha büyüktü. Ama istediğini yaptım.

Oğlan teknolojik şeyler konusunda inanılmaz iyiydi. Onu tanıdığımdan beri böyleydi. Bana anlattığına göre, küçükken ondan büyük çocuklar onu dövüp nonoş diyorlarmış, bu yüzden o da zamanını odasında telefonları ve bilgisayarları söküp takarak geçirirmiş. En son numarası, ATM’leri hackleyip gıcır gıcır bin şilinklik paraları vermelerini sağlamaktı.

Serseriler’e katılmazdı ama benimle çalışırdı. Ona ihtiyacım olduğunda bilişim zekâsını kullanırdı ve ben de karşılığında onun için bilgisayar, telefon gibi pahalı aletler ve bazen de marka el çantaları çalardım – her neye ihtiyacı varsa. Doğu Afrika’daki en iyi hacker olduğunu söylerdi ve gördüğüm kadarıyla doğruyu söylüyordu.

Gerçekten doğru olsa iyi olurdu. Bizi Halka içerisindeki en korunaklı eve sokmak üzereydi.

Halka, eğer paranız varsa oturacağınız yerdi. Sangui Şehri’nin üstünde, aşağıda kalan bizlere tepeden bakan yemyeşil, gür, tepelik bir yerdi. Evler, muntazaman kesilmiş çimenliklerin arasında etrafı çitlerle ve ateş ağaçlarıyla ve tel örgülerle ve köpeklerle ve AK-47 silahları olan eski askeri muhafızlarla çevrili olarak dizilmişti. Sabahları Mercedes filoları şehre inerek Büyük Adamları işlerine götürüyordu. Onlara WaBenzi diyorduk: Mercedes-Benz kabilesi. Bunlar dünyanın her yerinden, her tipten, boydan ve renkten oluşuyorlardı ama konuştukları dil aynıydı: Para. Akşam Halka’daki malikânelerine döndüklerinde trafikten şikâyet ediyor, ithal viskilerini yudumluyor ve erkenden yumuşak pamuklu yataklarında uykuya dalıyorlardı. Karıları küçük hizmetkâr or-

dularını yönetiyordu ve Afrika güneşi çok sıcak olduğu zamanlarda hassas başları ağrıyordu. Çocukları tenis oynuyordu. Köpeklerinin terapisti vardı.

Gecenin bu saatinde, Halka kurbağalar ve böcekler dışında sessizdi. Hava yağmurluydu ve kalın bir sis vardı. Arabayla geçtiğimiz, esrarengiz bir şekilde aşına olduğumuz ağaçlı sokaklar bomboştu. Çiçekçi karavanı buraya ait değilmiş gibi görünüyordu. Belki de bir şöleden geliyorduk. Bir zengin düğününden.

Camdan dışarı baktım. Evlerin ve ağaçların arasındaki bir boşluktan geçiyorduk ve bir anlığına karanlık Hint Okyanusu'nu gördüm. Sangui: Bir tepede kurulmuş şehir devleti, dünyaya açılan bir liman ve iş yapmak için çok kıyak bir yerdi. Kirli işlerinizi aşağıda, şehirde yaptıktan sonra tekrar Halka'ya çekiliyordunuz.

Bunu benim bilmem lazımdı. Yakından görmüştüm. Şu anda aşağıda pisliğin içinde yaşıyor olabilirdim ama bir zamanlar Halka'daki bir kale benim evimdi.

Kural 4: Hedefinizi dikkatli seçin.

Hırsız

Kauzi

Thegi

Voleur

Mwizi

Hırsız

Bu sihirli bir kelimeydi. Oldukça güçlüydü.

Sokakta yüksek sesle söylemek bile birinin ölümüne sebep olabilirdi. Bunun olduğunu görmüştüm. Polis bir işe yaramazdı, bu yüzden de halk kendi hızlı adaletini sağlamak zorundaydı. Ve inanın bana, ortalık sakinleştiğinde ve kan toprağa aktığında kimse oturup da hırsız için üzülmezdi. En iyisi kimsenin parmağıyla sizi göstermediğinden emin olmaktı.

O yüzden dinleyin. Dikkatli seçin. Doğru hedefi seçin. Çoğu zaman bu kolay hedef demektir. Eğer kapkaççılık yapıyorsanız,

sarhoşları ve telefonda kavga edenleri seçin. Eğer bir evi soyuyorsanız, anahtarı paspasın altına sakladıkları bir ev olduğundan emin olun. Banka hesaplarını mı istiyorsunuz? Yaşlı zengin kadını deneyin. Büyük ihtimalle şifresi köpeğinin ismidir.

Bu kadar çok seçenek varken, işinizi zorlaştırmanın bir anlamı yok.

Ama her kuralın bir istisnası vardı.

Roland Greyhill'in evi doğal bir hedef değildi. Kapıları kilitliydi ve bekçileri vardı. Adam işlerini diktatörlerle ve ordularla ve çok büyük miktarlarda paralarla yapıyordu. Düşmanları olduğunun farkındaydı. Yıllarını arkasını kollayarak geçirmişti. Kimseye güvenmezdi. Bu adamın kolay olan hiçbir tarafı yoktu.

Ama emin olabilirsiniz ki, zor ya da değil, bu gece o doğru hedefti.

Yaklaşıyorduk. Boğazımdaki sinir bozucu bir hisle yutkundum ve camımı hafifçe araladım. Hava ıslaktı ve yasemin kokuyordu.

Oğlan yanımda sessizdi. Bana nasıl hissettiğimi sormak istediğini biliyordum. Diğer herkes sabahtan beri planın üzerinden geçiyordu ama ben bunu yıllardır düşünüyordum. Şu an nasıl hissettiğimi açıklayabileceğimden bile emin değildim. Sanki bir kovan dolusu arı yutmuş gibi miydim? Böyle bir duygu var mıydı?

Ama Oğlan bana saçma sorular sormaması gerektiğini iyi biliyordu. İki ev kadar uzaktayken, Ketçap farları söndürdü ve arabayı durdurdu.

Pörtlek Göz telefonuna, "Geldik, Bay Omoko," dedi.

Malikâne sokaktaki diğer evlerin iki katı büyüklükteydi. Yüksek duvarın ardında, yalnızca kırmızı kiremitli çatı görünüyordu. Görmediğimiz ise, yarım düzine AK-47'li adam ve bahçeyi kolaçan eden iki Alman kurduydum. Ama orada olduklarını biliyorduk.

Herkes ölüm sessizliğiyle eve bakıyordu. Ketçap bile.

Pörtlek Göz ellerini ovuşturdu. "Hazır mısın, Tinimini?"

Kulaklığa dokundum. Gvendeneydi. Omuzlarımı ıtlattım ve sırtımı bktm. Bağırmamak için elimden geleni yapıyordum, buradaydım. Bu içi yapıyordum. Bu *benim* evimdi.

“Hazırım,” dedim ve karavandan indim.